

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 346. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262037472/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

staaer han her, for anden Gang at beile til Eders Frøken Datter, idet han nu, ved den almægtige Guds Hjælp, seer sig i Stand til at opfylde den Betingelse, I har sat! — Hvis I tillader det, ville vi strax, som I har forlangt, kunne skjule Gulvet i Eders store Riddersal med fuldvægtige, blanke Guldgylden. Vi have nemlig arvet vor nærmeste Slægtning, min salig Broder, som nylig er død!»

»Det er ikke sandt!« raabte en forbitret Stemme ud af Stimmelen, som havde omringet Hovedpersonerne, og *Niels Studtmann*, der ved Frøkenens naadige Foranstaltning nu endelig var udløst af sit Fængsel, traadte frem, høirød i Ansigtet og næsten grædefærdig.

»Hvad jeg siger, er baade vist og sandt i alle Maader,« svarede den gamle *Mikkel Boel* i en rolig Tone, »jeg kan endogsaa fremvise min Broders Testamente. Aa, tag mig dog Documentet ned af Vognen!«

Kjøresvenden og et Par af de andre Tilstedeværende løftede med megen Besvær en lang og bred, men flad Steen ned paa Jorden og stillede den opret paa Kant. Paa den ene Side var den udhugget med dybe Rifler, ligerviis som en Rist; paa den anden Side kunde man læse følgende, med store Bogstaver indhuggede Ord:

»Du, som har væltet denne Steen, er min Arving.
Anders Jensen Boel, fra Borre.«

Alle betragtede og befølede Stenen og læste Skriften med stor Forundring, og Ingen kunde nægte, at jo Arven i enhver Henseende var kommet i de rette Hænder.

Niels Studtmann taug stille; han turde jo ikke ved-

gaae, at han paa en vis Maade havde villet begaae Arvesvig.

Frøken *Maren Ged* gned sine sneehvide Hænder og vidste af Glæde knap, paa hvilken Fod hun vilde staae.

Endelig brød Hr. *Eiler Ged*, som hidtil hele Tiden havde staaet med aaben Mund og opspilede Øine og efter Sædvane glattet sit graae Skjæg, den nu indtraadte Taushed. Han vendte sig til Fader og Søn og sagde: »Ja, I gode Mænd! Alt dette er jo godt nok; men hvad er der da i disse Kister? Ville I virkelig indbilde mig, at I kunne opfylde min Betingelse? Lader os da see!«

Da toge Fader og Søn fat paa een af de jernbeslagne Kister og ved nogle Karles Hjælp fik de den slæbt ned af Vognen, op ad Trappen og ind i den store Riddersal. Her blev den stillet midt paa det rudrede Gulv, aabnet og væltet, og see! de røde, blanke Skillinger strømmede ud og bedækkede mere end en Trediepart af Gulvets Flade!

Ved dette Syn straaede Hr. *Eiler Geds* begjærlige Øine med Henrykkelsens Glands. Han saae sig om, fik Øie paa sin Datter, der stod smilende nær hos ham, greb hendes og Borgermesterens Hænder og trak dem ind paa den glimrende Dyng, og her, staaende midt i Guldets, føiede han deres Hænder sammen, idet han sagde: »Her trolover jeg for Guds Aasyn og i disse gode Mænds Nærværelse Dig, min Datter, Frøken *Maren Ged*, med strenge Hr. Borgermester *Claus Boel*! Min og Herrens Velsignelse hvile over Eder. Amen!«

Medens Alt dette foregik, og Alles Øine vare henvendte paa og beskæftigede med Eventyret, havde